

BUDA

Drama

© 2017 Jaša Koceli

+386 41 326 298

jasa@jasakoceli.com

www.jasakoceli.com

Osebe

Primož.

Nina.

Lana, njuna hčerka.

Gal, njun sin.

Simona, njegova mati.

Teja, njena prijateljica.

Srečo, njen oče.

Marta, njena mati.

Matjaž, njegov šef.

Pred pričetkom

Primož je v meditativnem položaju na mestu, ki je samo njegovo – v kvadratu, kamor se lahko umakne kadarkoli. Najprej meditira, nato začne izvajati joga položaje.

Pihanje svečk

Primož v kvadratu, zadaj se začenjajo videti obrisi ljudi, ki si šepetajo in se prestopajo.

NINA: Primož!

PRIMOŽ: Takoj. Prihajam.

LANA: Spet te ni!

PRIMOŽ: Tu sem. Zakaj je tema?

GAL: Tri, štiri ...

Luč, glasba, pok šampanjca.

VSI: Surpriiiiiise!

SIMONA: Presenečenje!

Praznovanje, kjer so zbrani Nina, Simona, Marta, Srečo, Matjaž, Teja, Lana in Gal.

Otroka imata glasbeni nastop.

LANA: usedi se in ne razmišljaj

nasloni se, zapri oči

brani se temačnih misli

dnevu se odpri

LANA IN GAL: nov dan, jutri je nov dan

nov dan, jutri je nov dan

LANA: vsak nov dan je nov začetek

vsaka noč je mala smrt

sprosti se, se ne zapri

in jutri zažari

LANA IN GAL: nov dan, jutri je nov dan

nov dan, jutri je nov dan

GAL: a ti se boš zbudil in šel skozi dan do noči ...

LANA: enkrat kratek, drugič dolg

enkrat jasen, drugič mrk

ti si isti, se ne daš

vsak nov dan je tvoj

LANA IN GAL: nov dan, jutri je nov dan
nov dan, jutri je nov dan
nov dan, jutri je nov dan
nov dan, jutri je tvoj dan

Aplavz.

SIMONA: Božansko!

MARTA: Izjemno!

TEJA: Bravo!

SIMONA: Kot da nista iz tega sveta.

SREČO: Saj bosta še simfonijo enkrat sestavila.

MATJAŽ: Na to se pa nazdravi!

TEJA: Na legende!

SIMONA: Kako sta napredovala!

SREČO: Na genialne vnuke!

MATJAŽ: Na prihodnost!

MARTA: Na družino! Primož, s Srečkom si nikoli nisva mislila, kakšne zaklade nama bosta z Nino prinesla. Hvala!

SREČO: Res. Sami genialci ste na kupu.

MARTA: Oprosti, da sva kadarkoli podvomila, da si krasen.

SREČO: Saj v bistvu nisi, ampak imaš danes praznik!

TEJA: Na zdravje!

MARTA: Ponosni smo na vaju, čestitam!

TEJA: Kako lepo pojeta!

LANA: Hvala.

NINA: Vse sta sama napisala.

LANA: Ne, mami je pomagala.

NINA: Nisem.

SIMONA: Hočem besedilo.

GAL: Jaz sem napisal!

MATJAŽ: Že imata ime benda?

TEJA: Lana & Gal, duet!

MATJAŽ: Live!

LANA: Ne, to sva kar tako naredila. Za hec.

GAL: Za atija.

NINA: Začela bo hoditi na ure solopetja, povej babici.

LANA: Ja.

GAL: Kaj pa jaz?

NINA: Ti imaš še čas.

GAL: Jaz bom roker.

MATJAŽ: Po kom imata talent?

SREČO: Po starših ne ...

MARTA: Po dedku in babici tudi ne ...

NINA: Kar nosita ga s sabo.

TEJA: Po meni.

NINA: Ti si pod tušem zvezda.

MATJAŽ: Saj pravim. To so nove generacije. Pri njih je vse možno.

PRIMOŽ: Rodila sta se z glasbo v sebi.

SREČO: Na to se pije.

TEJA: Čin.

MARTA: Na zdravje.

NINA: Ja, Lana si je popevala, še preden je začela govoriti.

GAL: Mami, jaz bi tudi šampanjec.

NINA: Počakaj.

SREČO: Ja, miško, še vsaj deset let počakaj, pa boš lahko.

GAL: Kaj pa torto? Hočem torto, mami!

NINA: Pst!

SIMONA: Presenečenje.

TEJA: Mali je že zvezda.

MARTA: Kdaj pa bo, če ne zdaj?

PRIMOŽ: Najlepša hvala. Kako lepo. Hvala vama. Res. Lepo.

SIMONA: Najlepše. Mala čarovnika sta.

LANA: Saj to še ni vse!

GAL: Ja, boš videl!

MATJAŽ: Prosim za trenutek tišine!

SIMONA: A minuto molka rabiš?

MATJAŽ: Ne, samo malo tišine. Rad bi povedal par besed in to čim prej, da ne bom preveč spil in potem govoril bedarij.

SREČO: Začel si že dobro.

TEJA: Na zdravje.

MATJAŽ: Nekaj sem si sestavil v glavi ... Včasih kar malo pomešam. Upam, da bo šlo.

SREČO: Pa saj še nisi toliko star.

MATJAŽ: Torej. Samo malo ... Vedno, ko me nadrejeni sprašujejo, na koga se lahko najbolj zanesem, najprej pomislim na njega. Je eden ključnih ljudi pri nas. Brez vprašanja. Vsi ga cenijo, ker je redkih besed in pravih dejanj. Je poosebljenje pregovora, da tiha voda dere bregove.

SREČO: Da ga nisi zamenjal s kom?

NINA: Ati.

SREČO: Hec, hec.

MATJAŽ: Nikoli ne reče ne.

MARTA: To pa je redko.

NINA: Pa bi lahko kdaj rekel ne.

MATJAŽ: Vedno ostane, ko je treba in pride prvi, tudi, če ni treba.

TEJA: Bravo!

MATJAŽ: Ne opravlja.

MARTA: To je pa škoda.

MATJAŽ: Ne kadi in pije zelo poredko.

SIMONA: Priden fant.

LANA: Hvala bogu.

MATJAŽ: Nikoli ne hodi na kosila ...

NINA: Ker mu draga vedno pripravi malico.

SREČO: Edino pravilno.

MARTA: Ena nič za ženske.

MATJAŽ: Včasih ga je težko pripraviti do besede.

GAL: Ati je včasih cel dan tiho.

Smeh.

SREČO: Primož, hitro moraš nekaj reči!

PRIMOŽ: Bom. Hvala.

MATJAŽ: Res sem hvaležen, da je del moje ekipe. V težkih primerih sledi pravilom in dogovorom, kar je za nas ključnega pomena, ker moramo na koncu vedno priti nad gladino, ne glede na človeški faktor.

LANA: Kaj je človeški faktor?

MATJAŽ: Zato najlepša hvala, Primož in še na dolgo sodelovanje in uspešno delo!

SREČO: Živeli!

VSI: Na zdravje!

SIMONA: Prelep govor. A je kdo snemal?

PRIMOŽ: Hvala. Ni bilo treba, res. Najlepša hvala.

Srečo z Matjažem in Primožem.

SREČO: Posebna pijača za slavljenca, samo za moške, prosim. Fanta, včasih so bile na praznovanjih cele družbe, množice, ne pa tako na majhno, kot si gremo zdaj.

MATJAŽ: Moj ata, ko je bil še živ, mi je pripovedoval, da je bilo za rojstni dan njegovega očeta v vasi dvesto ljudi in zabava je trajala dva dni!

SREČO: Saj tako je bilo. Marsikaj je bilo boljše. Sploh za nas.

MATJAŽ: Možno. Ni pa nujno. Vse tudi ne.

SREČO: Vse. Garantiram. Ampak Primož nima toliko prijateljev, a ne?

PRIMOŽ: Ni toliko priložnosti, ampak saj imam ...

MARTA: Kdaj si prišla, včeraj?

SIMONA: Ne, že prejšnji teden.

SREČO: V mojih časih nisi bil dec, če nisi imel svoje bande.

MATJAŽ: Časi se spreminjajo.

SREČO: Ne, tipi bomo vedno tipi.

SIMONA: Sem se morala prav privaditi, sem bila kar v šoku.

SREČO: Samo družba pa lahko mlade kastrira, to pa. Ampak se ne smemo dati, fanta, gremo, na moč in ponos!

MATJAŽ: Na zdravje!

SREČO: Do dna!

SIMONA: Vedno, ko pridem nazaj, se mi zgodi isto. Adaptacija.

Spijejo, Primož zadržan, se spet priključijo družbi.

MATJAŽ: Kaj pa?

SIMONA: Tam so ljudje ekstremno prijazni, tu pa veš čas neke tragedije.

SREČO: Se strinjam! Tukaj se vsi koljemo med sabo.

MARTA: In premalo se smejimo. A ni tako?

GAL: Dajmo se smejati! Smejmo se! Kdor se ne smeji, izgubi.

Vsi se režijo.

LANA: Ja, nasmeške, dajmo!

GAL: Dedi ... Smej se. Ja!

LANA: Mami! Bravo. Konec! Ati je izgubil.

MARTA: A sem zmagala?

GAL: Okej, naj ti bo.

SIMONA: Vedno težje prenašam. Ko si enkrat dol, te spremeni. Ja, polno nasmehov je. Ugotoviš, da si nekoč že bil tam. V enem izmed prejšnjih življenj.

MARTA: Kako to misliš?

SIMONA: Tako. Vse je odprto in kar čutiš vibracije. Duše dihajo. Ljudje prehajajo drug v drugega.

MATJAŽ: Kje pravzaprav?

VSI: V Indiji.

MATJAŽ: Aaaaa, Indija. Vse jasno.

SREČO: Naša Simonca je hindujka. Če bi lahko, bi se poročila dol.

SIMONA: Ne, nič ni res. Samo verjamem, da je v vsakem izmed nas indijski duša, od vedno je, je bila in bo. Pika. Samo na nas je, da jo odkrijemo.

MARTA: Ampak, a ni umazanija povsod, pa revščina na vsakem koraku?

MATJAŽ: Jaz sem bil, mislim, da dve leti nazaj v enem vrhunskem wellness spa resortu na jugu države. Absolutno nepozabno. Masaže, organska bio hrana, nonstop sončno vreme, pa morje ... Par izletov v naravo smo naredili. Nazaj sem prišel prerojen. Koža kot dojenček.

SIMONA: Ja, poznam. To ste bili na enem teh obnovitvenih regeneracijskih tednov.

MATJAŽ: Možno.

SIMONA: Dobra stvar, kar v redu. Čeprav kratka. Če nekaj časa prav živiš dol, pa je vseeno malo drugače.

MATJAŽ: Gotovo.

MARTA: Srečo, to bi jaz takoj šla.

SREČO: A še telovadiš, Primož?

PRIMOŽ: Malo pa že.
MARTA: Kaj pa joga, še vedno?
NINA: Lahko bi bil profesor joge, pa je preskromen.
SREČO: Neverjeten si.
MARTA: A nam pokažeš kakšen položaj?
SREČO: Nikoli te še nismo videli!
MATJAŽ: Ja, daj, Primož!
LANA: Ja, pokaži jim.
PRIMOŽ: ...
MARTA: Daj no!
NINA: Daj, dragi, zabavaj goste!
SREČO: Primož! Samo enega!
MATJAŽ: Ja, daj enega!
PRIMOŽ: ...
LANA: Pa če res obvladaš, ati!
GAL: Ati! Ati!
VSI: Ati! Ati!
PRIMOŽ: Prosim ...
VSI: Ati! Ati!

Primož izvede položaj. Aplavz.

Nina prinese torto.

Primož se sesede. Tišina.

NINA: Primož?
PRIMOŽ: Samo malo.

Tišina.

MARTA: Si v redu?
MATJAŽ: Primož.
PRIMOŽ: Ja, takoj.
LANA: Oči, kaj je?
GAL: Ati.
NINA: Ti je slabo?

Primož se vstane.

PRIMOŽ: Malo sem se pohecal.

MATJAŽ: A, dobra!

SREČO: Haha.

SIMONA: Usedi se. Kaj je narobe?

SREČO: Saj je rekel, da se je hecal. Tudi mene je nategnil, dobra.

NINA (*poje*): Vse najboljše ...

Vsi zapojejo rojstnodnevno pesem v slovenščini, nato v angleščini, Lana dirigira, vmes Nina prižge svečke in zadrži aplavz.

NINA: Ker smo bili lani za Primožev rojstni dan na Kitajskem, smo se z Lano in Galom letos za darilo odločili, da se naučimo zapeti happy birthday v kitajščini. Primož bi namreč zelo rad šel v Azijo na izpopolnjevanje. Sicer nam še ni zneslo kupiti letalskih kart, dragi, podarjamo pa ti obljubo, da bomo enkrat res šli.

Nina, Lana in Gal zapojejo pesem še v kitajščini. Štirikrat ponovijo napev 祝你生日快乐. Aplavz.

NINA: Radi te imamo.

GAL: Ja, ati, rad te imam.

LANA: Vse najboljše, oči.

Čestitke. Otroka razdelita helijeve balone, ki jih gostje držijo v roki in skupaj tvorijo napis "I ♥ Primož".

GAL: Ati, svečke pihni. Če ne, jih bom jaz.

LANA: Ne, ne boš!

GAL: Ja, pa bom!

LANA: Utihni!

NINA: Zaželi si nekaj.

PRIMOŽ: Kaj naj si želim, saj vse imam.

SREČO: Nikoli nimaš vsega.

SIMONA: Ne, v enem življenju ne.

MATJAŽ: Se priporočam, Primož, če ti zmanjka idej.

LANA: Tri želje si zaželi.

NINA: Vsaj tri.

GAL: Da nam jih boš potem lahko posodil.

PRIMOŽ: Vse imam.

Primož upihne svečke. Tišina. Svetloba se zamenja. Vsi razen Primoža zamrznejo.

PRIMOŽ: Vse imam.

Osem preteklosti

Primož nabere vse balone, ki jih držijo gostje, gre stran in se poskusi pomiriti. Ostali začenjajo govoriti v gostih besednih slapovih brez premorov v odlomkih iz preteklih interakcij s Primožem, vendar ne drug čez drugega. Sledijo mu.

Primož se spominja besed, dogodkov. Postopoma vse balone počí, drugega za drugim. Ko balon počí, eden izmed preostalih preneha s svojo repliko in nekdo drug začne s svojo. Kratki flashbacki.

MATJAŽ: Poklicati jih je treba, vsakega posebej, ker bi rad bi, da končamo do petka, drugače bo prepozno. Ne bi rad od tebe preveč zahteval, že tako veliko narediš, ampak zadnje čase imam občutek, da popuščaš. Res, da delaš največ ur, ampak ne narediš vsega, kar bi moral. Poskusi delati manj. Bolj učinkovito. Če rabiš dopust, si ga vzemi, ni problem. Jaz te dobro ...

Pok balona.

SIMONA: Čisto bled si, obraz ti je upadel. A sploh kaj ješ? Koliko ur na dan delaš? A se sproščaš? Nekaj boš moral spremeniti, skrbi me zate. Zakaj me ne pokličeš? Kot da ti je vseeno zame. Čutim, da nekaj ni v redu. Je z Nino kaj narobe? Kaj imata med sabo? A sta otroka? Ne smeš se tako ...

Pok balona.

SREČO: Ko sem bil v tvojih letih, sem imel več kot sto ljudi pod sabo. Veš, kakšna odgovornost? Garanje. Umiranje na obroke. Vsak dan je bilo kaj. Nekdo si zlomi roko, nekdo dobi otroka, nekdo je len, kdo drug dela proti tebi ... Ti povem, kako sem jaz preživel družinsko življenje? Ne boš verjel, lahko pa se še kaj naučiš. Nikoli ne smeš pustiti, da ti kdo jebe ...

Pok balona.

MARTA: Lepa sta, tako sta lepa. Kadarkoli ju lahko pustita, res nama ni problem. Vsak vikend pridita. Kar pridita. Potem lahko gresta kam samo zase. Biti sam z Nino, to bi bilo nekaj novega po dolgem času, a ne? Vedno sta nalepljena na vaju, nimata zasebnosti, pa jo rabita. Saj sta še mlada. Za romantiko. Tako sta še mlada, da se vama ...

Pok balona.

NINA: Včeraj se mi cel dan nisi oglasil. Kaj si delal? Zakaj si kar naprej tiho? Povej mi vnaprej, ko te cel dan ne bo, da se lahko zorganiziram! Že tako moram vse sama, bi bilo pa dobro vedeti, kdaj se gospod mislijo oglasiti doma ali pa vsaj po otroka. Da ne govorim o tem, da bi kaj časa preživel z njima! Primož, kje si ti? Izgubljenec. Kje si?

Pok balona.

GAL: In Franci je rekel, da sploh ni drago. Pa da se ful hitro naučiš. Dvakrat na teden naj bi hodil tja. Če pa si bolan, pa sploh ni problema, samo sporočiš in niso jezni. Baje že po dveh mesecih igraš prave komade, si predstavljaš? Jaz sem si vedno predstavljal, kako stojim ...

Pok balona.

TEJA: No in se spomniš Lukata, ki je bil v tvojem letniku? Zadnjič sem ga videla v mestu. Postal je športnik, ampak v obraz pa kot da bi imel sto let. Gube povsod. Ne vem, kaj dela. Popolno telo in obraz starca, ni mi šlo skupaj. Rekel mi je, da ima že tri otroke in takoj mi je bilo vse jasno. Otroci pa gube, a veš? Aja, pazi na Nino. Če jo prizadeneš, te ubijem. Ne hecam se, res moraš ...

Pok balona.

LANA: Zakaj se samo delaš, da me poslušaš? Veš, da sovražim to! O nečem govorim, ti pa si drugje. In vedno te moram prositi, če me lahko kam pelješ. Kot da ti moram biti hvaležna za vsako stvar. Saj je tvoja dolžnost, če si moj oči! Komaj čakam, da naredim izpit in me ne boš mogel več ...

Pok balona. Nina in Primož sta sama in v tišini pobirata počene balone in ostanke od praznovanja.

PRIMOŽ: Hvala ti ... Za zabavo. Pa da so vsi prišli, kako si zorganizirala.

NINA: To je še najmanj. Ampak žal ni zastoj.

PRIMOŽ: Je bilo drago?

NINA: Po mojem boš moral plačevati na obroke.

PRIMOŽ: Ojoj.

NINA: Na moj račun.

PRIMOŽ: Predam se.

NINA: Saj nimaš izbire.

PRIMOŽ: Lepo je bilo. Sploh Lana in Gal, njuna pesem.

NINA: Ja, mali pošasti imata talent.

PRIMOŽ: Si res pomagala pri besedilu?

NINA: Malenkost. Skoraj nič.

PRIMOŽ: Hvala ti. Ganjen.

NINA: Njima se zahvali, ideja je bila njuna.

PRIMOŽ: A sta še pokonci?

NINA: Saj si ravnokar govoril z njima.

PRIMOŽ: Zdaj?

NINA: No, prej onadva s tabo.

PRIMOŽ: Malo sem utrujen, rabim posteljo. Nisem.

NINA: Nisi? Ja, te vidim. Nisi.

PRIMOŽ: Včasih kar cele stavke preslišim.

NINA: Včasih pa stavke pomešaš. Ampak vseeno te ljubim, mali veliki. Zaspi, zaspi, zaspi in ko boš vstal, boš spet pravi ti.

PRIMOŽ: Ja. Grem. Hvala. Lahko noč. Hvala ti.

NINA: Noč.

Nina odide v temo.

NINA: Primož?

Tišina.

NINA: Primož, kje si?

Primož je sam. Pozorno posluša. Ne ve jasno, kaj sliši.

NINA: A si tu?

Je v stanju popolne pozornosti. Samemu sebi šepeta.

PRIMOŽ: Tu sem.

Tišina.

PRIMOŽ: Tu.

Tišina.

PRIMOŽ: Jaz sem tu.

Dolga tišina.

Primož se zateče v svoj kvadrat.

Začne meditirati.

Novi moški

Ženski večer.

TEJA: Vsak dan?

NINA: Mislim, da ja. Sicer ga ne kontroliram, ampak imam občutek, da vedno, ko pridem domov ...

TEJA: Pa se preobleče? Mislim, a nosi kaj posebnega?

NINA: Ne, nič takega. Ohlapne hlače, po navadi kakšno majčko brez rokavov ... Bolj gre za njegov pogled, kako je zamaknjen. Kot da me ne opazi. In to še preden začne. Potem izgine in včasih že spim, ko pride v posteljo. Ti rečem, new age je nova droga.

TEJA: Seksi droga. Ne poznam moškega, ki bi ga tako zanimala, kot njega. Aja, pa še to ... Vajina kopalnica.

NINA: Kaj?

TEJA: Prav nisem mogla, da ne bi pogledala po polici, pregledala izdelke in ... Njegovih je več kot tvojih! Mislim, ogromno jih ima, ne samo za moškega, tudi za žensko.

NINA: Ja. Se strinjam. Še sama ne vem, kje jih dobi ali za kaj vse jih uporablja.

TEJA: Na nekih škatlicah so samo pismenke gor, simboli.

NINA: Mislim, da jih večino naroča iz Azije. Lani se je navdušil, ko smo bili tam.

Primož gre mimo.

TEJA: Dober večer, gospod Primož.

PRIMOŽ: Živijo.

TEJA: Ne se pustiti motiti. Midve z vašo ženo sploh nisva pijani, prosim. Ne smete nama zameriti, tudi vi kaj spijte.

PRIMOŽ: Ne morem, ker ne smem. Žal. Ampak vseeno hvala.

NINA: Je ravno sredi očiščevalne kure.

TEJA: Kaj?

PRIMOŽ: Nekaj sem samo poskusil. S čemažem.

TEJA: S čemažem?

NINA: Ljubica, on obvlada. Če hočeš kdaj shujšati, se sčistiti, stremenirati, pridi k Primožu, profesorju za osebno rast. On ti bo pomagal, te rešil, usmeril in odrešil.

TEJA: Okej, si bom zapomnila.

NINA: Kaj, no? Zakaj si sramežljiv? Najbolj zorganiziran, discipliniran, točen, urejen ...

PRIMOŽ: Ja, ja, asocialen, čuden ...

NINA: Dobiš zelišča, mazila, prehrano, duševni mir ... Ni, da ni.

PRIMOŽ: Pa marmelado iz kopriv.

NINA: Tudi to.

TEJA: Mojito s špinačo?

NINA: Vse.

Smeh.

PRIMOŽ: Ok, jaz grem, kar nadaljujta.

TEJA: Oprosti.

NINA: A greš v svoj kot?

PRIMOŽ: Sem ravno končal z meditacijo.

NINA: Kam greš?

TEJA: Me boš naučil kdaj? Primož, prosim?

PRIMOŽ: Ja, ni problema. Kadarkoli.

TEJA: Ne najdem smisla v življenju. Izgubljena sem. Pokaži mi pot. Ne vem, kam grem. Samo skale so pred mano. Kje je sonce, kje je nebo?

Primož vstopi v kvadrat. Začne se energetsko čistiti. Smeh.

TEJA: Resen fant.

NINA: Vedno bil, vedno bo. Se mi pa zdi, da se stopnjuje. Je več časa zaprt v sobi kot z nami. Gal včasih vpraša, kdaj pride pa ati domov? Medtem ko je ati že več ur doma.

TEJA: Kaj vse počne tam not? Mislim, še kaj drugega?

NINA: Ne.

TEJA: Te ne zanima? Meni se je zdel Primož vedno tako skrivnosten. Tiha voda. Izgleda kot ovčka, znotraj pa mora biti pokvarjen kot volk.

NINA: Me res ne zanima. Moraš ohranjati meje. Ne smeš si deliti vsega.

TEJA: Klanjam se ti. Jaz ne bi mogla.

NINA: Okej. Priznam, da sem kdaj prisluškovala.

TEJA: Nina!

NINA: Celo skozi ključavnico sem kukala.

TEJA: Packa, ti!

NINA: Ampak bolj sem poslušala, bolj tiho je bilo. Ni mi jasno. In popolna tema.

TEJA: On res meditira. Išče svojo tišino. Svoj smisel.

NINA: Očitno.

TEJA: In te ni nikoli povabil v svojo oazo?

NINA: Ne bi bila oaza, če bi bili vsi noter. In če izginem za par ur, kaj bosta pa otroka? V šoli govorila, kako mamica in oči za nekaj ur izgineta v sobo, kjer je popolna tema in je vse tiho?

TEJA: Ja seveda!

NINA: Zmenjeno.

TEJA: Jaz bi te povabila k sebi. Z veseljem.

NINA: Ampak ti nimaš svoje oaze. On je meditiral že, ko sva se spoznala. Vedno je imel te svoje minute v dnevu in jaz se nočem vtikati v njegovo preteklost. Zaljubila sem se v cel paket. Saj je veliko dobrega. Mislim, v jogo me je potegnilo, meditirati pa ne morem, kar živčna postanem.

TEJA: Preživahna si ti za meditacijo. Gre samo za to, da te ne izključi. Saj ste družina, madona, ni on na dopustu.

NINA: Pa če me res ne moti. Samo količina. Samo to, kako so se te minute razširile, kot baloni.

TEJA: Baloni.

NINA: Baloni.

TEJA: Pa jih počí. Bum.

NINA: Bum.

TEJA: Bum!

NINA: Bum!

TEJA: Bum! Bum!

NINA: Mogoče ga bo pa minilo.

TEJA: Ja. In bo našel še hujši hobi, da bosta morala prodati hišo, kupiti prikolico, ob vikendih pa oddajati otroka bogatim družinam.

NINA: Mogoče bo pa res tako.

TEJA: Garantiram.

NINA: Spreminja se. Čutim.

Otroška čakalnica

Otroka čakata očeta.

GAL: Ne, midva sva zmenjena.

LANA: Če pa moram biti čez pol ure na vaji.

GAL: Rekel je, da se bova igrala.

LANA: Ne težiti.

GAL: Ati!

LANA: Oči!

GAL: Ati!

LANA: Sto let te že čakam!

GAL: Pridi se igrati!

LANA: Ne, mene moraš peljati! Pripravljena sem!

GAL: Če si pa grda, v ogledalo se poglej.

LANA: Hvala enako. Oči? Greva! A spiš?

Lucidne sanje

Primož je pri materi.

PRIMOŽ: Vsako noč manj. Ampak sploh nisem utrujen.

SIMONA: Ti misliš, da nisi utrujen, izgledaš pa kot zombi. Moraš spati, vsi moramo spati. Saj nisi superman.

PRIMOŽ: Ni važno. Nekaj dni nazaj sem imel ... Sanjal sem, kot da bi bil buden. Kot da bi živel. Bile se resnične, lahko sem se dotikal stvari, vonjal, opazoval ...

SIMONA: ...

PRIMOŽ: In ko sem se zbudil, je bilo, kot da trajajo naprej. Sploh ni bilo meje. Isti občutki. Še ko se zdaj spomnim, me prevzame.

SIMONA: Sanjal si o čem?

PRIMOŽ: O ljudeh okoli mene. Ki so mi blizu. Kot da bi se skupaj sestavili v eno bitje. Vsi na meni, jaz sem na strehi naše hiše in jih nosim, Lana in Gal pa ne prenehata govoriti in mi sledita povsod. Mi ne pustita dihati. Nosil sem jih na ramenih, moja glava je bila mokra od njihovega potu, v očeh so mi potovala njihova imena. Šepetali so mi besede. Grde besede. Njihove misli so imele težo. Stiskale so moje mišice, mi stiskale sok iz telesa. Jezik mi je okamnel, glava otrdela ... Mišice so mi zakrnele.

SIMONA: To mora biti od utrujenosti. Spočiti bi se mogel. Spanja ti manjka in zato imaš halucinacije.

PRIMOŽ: Poslušaj. Prosim. Potem sem si rekel v sebi, da je dovolj. Nisem mogel več. In samo trenutek. Obrat. In vse se je ustavilo. Samo misel je bila. Želja. Čudež. Ampak je delovala. Postal sem lahek, lebdel sem. Lahko sem se dotaknil vseh, ne da bi oni to opazili. Njihovi obrazi, zamrznjeni. Moji možgani pa, kot da bi jih lahko prižigal in ugašal in tako so se vsi vrteli okoli mene, v mojem ritmu. Ustavljaj sem jih in poganjal.

SIMONA: Lucidne sanje.

PRIMOŽ: Ja.

SIMONA: Nadzoroval si jih.

PRIMOŽ: Ja.

SIMONA: Nikoli jih nisem doživela.

PRIMOŽ: Vsako noč jih sanjam.

SIMONA: To je velika stvar ...

PRIMOŽ: Že en teden. Vsak dan bolj zares. Kot da se zlivajo v resničnost.

SIMONA: Kako to misliš? Kaj, če greva k Barbari?

PRIMOŽ: Ne.

SIMONA: Lahko ti pomaga.

PRIMOŽ: Ne grem. Ona nima pojma.

SIMONA: Kaj, če je kaj pomembnega?

PRIMOŽ: Ne bo razumela.

SIMONA: Prav. Pomiri se ... Sem bila tudi jaz zraven? V sanjah?

PRIMOŽ: Vsi ste bili.

SIMONA: In kaj sem počela?

Simona zamrzne. Primož jo uspava.

PRIMOŽ: Grizla si me. Čisto počasi si jedla. Nisi se hotela ustaviti. In jaz sem ti pustil.

SIMONA: Primož.

PRIMOŽ: Spiš. Globoko spiš.

SIMONA: Primož.

PRIMOŽ: Jaz pa ne spim.

GAL: Visoko!

PRIMOŽ: Nikoli te nisem nič prosil.

SIMONA: Primož.

PRIMOŽ: To niso sanje.

LANA: Meni podaj!

PRIMOŽ: Bil sem tiho in nisem sanjal.

NINA: Primož!

Mlado meso

Primož na igrišču z otrokoma. Mrak je. Podajajo si žogo. Primož jima kaže različne podaje. Smeh. Lepo jim je.

NINA: Čez deset minut pridite!

PRIMOŽ: Ja!

NINA: Ne pusti ju samih.

PRIMOŽ: Ne bom.

GAL: Daj visoko, ati!

PRIMOŽ: Pazi.

GAL: Uau.

LANA: Če je ne primeš, minus točka!

PRIMOŽ: Bravo.

LANA: Podaj! Vržeš kot dojenček.

GAL: Ne, pa ne.

LANA: Oči, ti mi podaj. Ne, močnejše!

PRIMOŽ: Pazita zdaj. Glejta žogo, ne sme vama pasti na tla.

LANA: Je, gremo se to.

GAL: Ati, koga imaš rajši, mene ali Lano?

PRIMOŽ: Oba vaju imam.

LANA: Ni res.

PRIMOŽ: Je res.

LANA: Ne, pa ni. Galu večkrat podaš.

GAL: Ne, mi ne.

PRIMOŽ: Samo zato, ker gre tebi že tako dobro.

GAL: Meni gre tudi dobro.

LANA: A to pomeni, da me imaš manj rad, ker sem boljša od njega?

PRIMOŽ: Ne. Starejša si.

LANA: A to pomeni, da me imaš manj rad, ker sem starejša od njega?

PRIMOŽ: Glej žogo in bodi tiho.

LANA: Potem je res.

GAL: Ja, bodi tiho.

PRIMOŽ: Igrajta.

Otroka zamrzneta. Primož naredi nekaj korakov. Gleda žogo. Igrajo naprej.

GAL: Nekoga moraš imet rajši. Mami je rekla, da ni nič na svetu enako.

LANA: Spet si njemu podal.

GAL: Ker sem boljši od tebe.

PRIMOŽ: Igrajta. Dajta mir.

LANA: Ti si tako otročji.

GAL: Ti si otročja.

Primož zamrzne.

LANA: Oči.

GAL: Ati?

LANA: Hej, fotr!

GAL: Ati!

PRIMOŽ: Kaj?

LANA: Žoga.

PRIMOŽ: Kaj?

LANA: Žoga. Čisto pri miru si stal.

PRIMOŽ: Nisem. Igrajta naprej.

GAL: Ne biti tak.

LANA: Čudno izgledaš.

PRIMOŽ: Hvala, vidva tudi. Kdo čudno izgleda? Kdo je čudak?

Oponašajo čudake.

LANA: Koga imaš najraje na svetu?

PRIMOŽ: Vajino mami!

GAL: To ne velja! Koga imaš od naju najraje na svetu?

LANA: Ja, odloči se, oči! Idiota imam za brata, kaj naj naredim?

Gal spleza na Primoža.

GAL: Mene ima, zmagal sem! Najvišji sem!

LANA: Gremo se velikana!

GAL: Ja, velikana!

Gal in Lana se obesita na Primoža in skupaj oponašajo strašnega velikana.

PRIMOŽ: In ristem, ristem, vse močnejši sem. In zdaj ... Bom zdrobil svet!

GAL: Poiskal bom mojo mami.

LANA: Uničil bom vse igrače.

GAL: Šel bom na sladoled.

PRIMOŽ: Jedel bom čokolado.

LANA: Maline!

GAL: Postrelil vse žabe.

LANA: To ne velja.

PRIMOŽ: Jedel male otroke!

LANA: Ne!

PRIMOŽ: Vse jih bom pojedel!

GAL: Ne.

LANA: Igral se bom, da sem starček!

GAL: Naredil se bom majhnega.

Otroka zaspita. Primož ju drži v naročju in ju pozorno opazuje. Manipulira z njunima telesoma, dokler otroka ne izgineta in Primož ne preide v tai chi.

Njegovo dihanje se upočasni in poglobi.

Počasi, počasi se usede.

Njegova koža postaja zlata.

Žarenje.

Blag nasmešek.

Meditacija.

Spopad z Maro

Primož meditira z rokami v naročju. Čaka ga spopad z demonom in njegovimi sencami, ki so hkrati ljudje njegovega življenja, skriti v telesih čarobnih bitij. Na svojih čelih nosijo tretja očesa in iztegujejo dolge jezike. Vedo, kako gristi. Vsi skupaj predstavljajo Maro, ki napade Primoža. Resnično se v njem preprede z doživetim. Občasni moteči in nenavadni zvoki. Peklenski stroj. Odkruški prizorov in podob iz Ramajane in budizma. Meditativna glasba, ki se stopnjuje.

Med dogajanjem Primož desno roko prestavi tako, da mu počiva čez desno nogo, prsti pa so usmerjeni in iztegnjeni proti tlom tako, da se jih dotikajo. Leva roka še vedno počiva v naročju. Položaj premagovanja Mare.

Demon se v podobah bitij Primoža nikoli ne dotakne, demon želi, da se on sam premakne, zato pride tudi v njegovo skrajno bližino in ga želi premotiti. Vsako bitje nosi enega izmed grehov in ga ponuja Primožu v dar.

Nina gola v prosojni halji, prepredena z zlatim nakitom, z belo lobanjo na glavi.

NINA: Primož. Tvoja sem, Primož. Glej me. Razpri me. Zaplavaj vame. Glej me. Glej me. Glej. Valovi, Primož. Nevihta. Glej me. Dam ti blazino, sokove, peno. Strela bo udarila.

Simona v sijočih barvah, ogromno rok ima in v eni izmed njih sekiro, kot Avalokitešvara.

SIMONA: Sin, moj sin, sin moj. Največji sin. Vladar sveta. Nisi mrtev. Si živ. Moj sin. Jaz sem te dala, jaz te bom vzela. Kralj neba si. Zbeži, sin, da boš živel. Sin moj. Si sin, si. Mrtev.

Gal je majhna bela opica z masko Hanumana, ki teka sem in tja.

GAL: Ati, ati! Tukaj sem! Glej me!

Lana ima v rokah kačo in nosi masko demona.

LANA: Oči, ujemi me! Drugače se obesim!

GAL: Tukaj sem!

LANA: Ulovi me, če moreš!

GAL: Ati, poglej sem!

LANA: Spočij si od počitka.

Matjaž z mečem in zlato čelado.

MATJAŽ: Dvigni se, vzemi si. Mudi se! Primož. Zdaj. Delaj, zdaj. Zdaj je čas! Primož, daj roko!

Srečo z volovjim rogovjem in sulico.

SREČO: Ti nisi ti, si sam. Misliš, da zmoreš biti sam?

Marta v mrtvaški halji.

MARTA: Nihče ni dovolj dober, da bi sam umrl!

SREČO: Moja punčka, ti si katran.

MARTA: Glej me v oči! Tukaj. Vzela te bom s sabo.

SREČO: Prevarant!

MARTA: To ni pravljica!

Teja s čekani in okrasjem.

TEJA: Princ Rama! Princ Rama, hitro sem. Tu so pošasti. Rešiti morava vašo ženo, prelepo Sito. Ugrabil jo je Ravana.

MATJAŽ: Tvoja prihodnost, tvoja dlan! Dvigni jo, daj roko! Pokaži mišice!

TEJA: Poznam prehod. Priskrbim ti žena, kolikor hočeš. Gostije, glasbo, ples.

GAL: Ati, poslušaj me!
TEJA: Princ Rama!
LANA: Nikoli me ne poslušaj! Kje imaš svoj jezik?
MATJAŽ: Dvigni se, vzemi si.
LANA: Oči, daj!
GAL: Ati, tu sem.
MARTA: Zakaj si v sobi?
LANA: Ves čas!
NINA: Vedno, opajaš!
SREČO: Od zmeraj!
MATJAŽ: Delaj, zdaj.
SIMONA: Kaj delaš? Ne delaš.
MATJAŽ: Delaj.
MARTA: Sediš. Ali si kip ali človek?
LANA: Zakaj se ne premakneš? Odpočij si, bodi len.
SREČO: Sevaš, admiraš.
LANA: Delaš se, da me ni! Postrigla se bom!
SREČO: Postan si, smrdiš. Sediš, sediš,
MARTA: sediš, sediš,
SIMONA: sediš, sediš,
VSI: sediš, sediš, sediš, sediš ...

Sence demoni mu šepetajo.

NINA: Vstopi vame.
SIMONA: Sin moj.
NINA: Primož moj.
SIMONA: Sin moj.
MARTA: V tišini!
SIMONA: Sam si.
SREČO: In kradeš.
MARTA: Kradeš sanje.
MATJAŽ: Čas kradeš!

SREČO: Ljudi kradeš.
NINA: Ukradi me, ljubezen.
TEJA: Prebavi.
MATJAŽ: Predelaj!
SREČO: Izbruhaj.
MARTA: Izbljuvaj!
NINA: Vzemi me, Primož.
TEJA: Najej se lepote.
SIMONA: Požri otroka.
TEJA: Zdaj si princ,
SIMONA: lahko si bog.
MATJAŽ: Roko.
NINA: Ljubim, ko gledaš.
MATJAŽ: Roko.
NINA: Položi se vame.
GAL: Ati, glej me.
NINA: Glej me, Primož. Zagrabi me.
SIMONA: Nikogar nimaš. Glej me.
GAL: Plešem!
LANA: Si utrujen?
GAL: Glej me, kako plešem!
LANA: A spiš? Samo sediš.
SIMONA: Sediš.
SREČO: Sediš.
MATJAŽ: Sediš.
VSI: Sediš, sediš, sediš, sediš ...
NINA: Glej me.
LANA: Ne živiš.

Sence okoli Primoža povzročajo pekel, neskončen hrup, ki se prelije nazaj v šepet.

NINA: Glej me.
SIMONA: Glej me.

MATJAŽ: Glej me.
SREČO: Glej.
LANA: Glej me.
MARTA: Glej.
TEJA: Glej.
VSI: Glej me, glej. Glej me, glej.
Glej me, glej ... Glej me ...
Glej me, glej me, glej ...

Demon utihne. Njegove sence se sestavijo v drevo, pod katerim Primož sedi. Negiben je. Sence mrmrajo mantro. Primož preneha z meditiranjem.

Tišina.

Njegovi čuti se stopíjo.

Znajde se v zaprtem balonu, polnem škrlatne svetlobe. Barva ga objame in zakrije. Izbrisan človek. Svetloba presvetli vse.

Odsotnost

Zjutraj. Nato čez teden.

GAL: Ati! Ati!
LANA: Oči!
GAL: Ati!
LANA: Ooooočiiii!
Tišina.
LANA: Kje je oči?
NINA: Ni ga, šel je že. Vaju bom jaz peljala.
GAL: Kje je ati?
NINA: Šel je, saj sem rekla.
LANA: Kam je šel? To ni možno.
NINA: Seveda je možno.
GAL: On nikoli ne gre prej.

LANA: Nekaj je narobe.

NINA: Nič ni narobe. Bo že poklical.

LANA: Ni možno.

NINA: Kaj ti je?

LANA: Boš videla. Ni možno.

NINA: Možno, ni možno. Nič se ni zgodilo.

SIMONA: Ne, ni se oglasil. Ne vem, kje je.

TEJA: Primož? Ne.

MARTA: V službo. Pokliči v službo.

SREČO: Ima pač svoje finte. Se bo že prikazal.

LANA: Mami, njegov telefon je na mizi.

Tišina.

GAL: Kje je ati, mami?

LANA: Nima telefona.

NINA: Kje si?

GAL: Ati.

NINA: Kam si šel, Primož?

LANA IN GAL: En dan.

TEJA: Ne morem verjeti.

MARTA: Počakaj do večera, pa potem vidimo.

SIMONA: Na policijo, takoj.

NINA: Počakala bom.

LANA: Ni možno. Oči!

NINA: Saj bo prišel.

GAL: Mami, kje je ati?

SREČO: Brez veze. Seveda bo prišel.

LANA IN GAL: Dva dni.

NINA: Ga že iščem, vse sem preklicala.

MATJAŽ: Ko bo prišel, ti takoj sporočim, okej? Ne skrbi, saj veš, kako je skrben.

NINA: Zato pa me skrbi.

SREČO: Sem vedel, da bo enkrat kapitalno zajebal. Vedel sem.

NINA: Ati, nehaj.

MARTA: Jaz pa od njega tega nisem pričakovala.

SREČO: Idiot!

NINA: Počakajmo. Če ga ne bo ...

LANA IN GAL: Tri dni.

NINA: Bom ... Primož. Kje si?

SREČO: Grem staviti, da ima drugo.

MARTA: Srečo, nehaj, kaj, če se mu je kaj zgodilo?

NINA: Nihče nič ne ve.

TEJA: Vse bo še v redu.

SIMONA: Čudno. Nič mi ni rekel.

LANA IN GAL: Štiri dni.

NINA: Jaz ne vem več.

SIMONA: Primož! Sin!

GAL: Atiiii!

LANA: Nekaj je narobe.

TEJA: Ju bom jaz pazila, dokler se ne vrneš.

NINA: Hvala ti.

SREČO: Na poročilih je bilo, da so včeraj našli neko truplo v gozdu.

LANA: Ni možno.

NINA: Bila sem na policiji.

SIMONA: Jaz mislim, da so ga ugrabili.

MARTA: Lahko nehamo s črnimi scenariji?

LANA IN GAL: Pet dni.

NINA: Vsem njegovim stikom v telefonu sem poslala sporočilo.

TEJA: Verjetno jih ni bilo veliko?

MATJAŽ: Tudi jaz imam problem, dva projekta mi stojita. Boljše, da se prikaže.

SIMONA: Kaj si mu nazadnje rekla?

NINA: Nič mu nisem rekla.

TEJA: Ne vem, kaj bi še lahko. Vse si poskusila.

SIMONA: Kaj sta imela?

NINA: Nič.

MARTA: Vidva sta v redu?

NINA: Vse je v redu. Je bilo v redu.

LANA IN GAL: Šest dni.

LANA: Nič nista imela.

MARTA: Pomiri se.

SREČO: Vsi se pomirite.

MATJAŽ: Takoj, ko se vrne, naj me pokliče.

NINA: Kje si? Vrni se. Primož.

LANA: Nekaj je narobe.

NINA: Primož.

LANA: Nekaj je narobe.

GAL: Ati.

SIMONA: Primož.

LANA IN GAL: En teden.

Tišina.

LANA IN GAL: Osem dni.

Tišina.

LANA IN GAL: Devet dni.

Tišina.

GAL: Ati.

LANA: Oči.

Posvet

Teja pride k Nini, pri kateri je že Marta.

TEJA: Kje je?

MARTA: V spalnici.

TEJA: Koliko časa že?

NINA: Enkrat ponoči je prišel, sploh nisem slišala. Ulegel se je na posteljo in se ni več premaknil. Vedno me zbudi, ko se prestavlja. Zato vem, da se ni, da je bil pri miru. Kot mrtvec je. Kip. Zjutraj sem ga poskusila zbuditi, pa ga nisem mogla.

TEJA: Še sploh nista govorila?

MARTA: Ne.

NINA: Ko sem ga stresla, je samo dvignil glavo, me pogledal, rekel, da je vse v redu in zaspal nazaj.

TEJA: Kreten.

NINA: Potem sem šla ven. Čakati. Že cel dan čakam.

MARTA: Ostati moraš mirna.

NINA: Saj sem.

MARTA: Vse ti bo povedal, boš videla.

NINA: Saj tega me je strah.

TEJA: Upam, da ni znorel.

MARTA: Zakaj bi znorel?

TEJA: Pa otroka?

MARTA: Ne govorita. Zjutraj sem jih pobrala in peljala v šolo, ampak takoj, ko sta prišla domov, sta vedela, da se je vrnil. V sobah sta zdaj.

TEJA: Lahko jih odpeljem k meni, da boš imela mir.

NINA: Jih ne bi mogla spraviti.

MARTA: Hočeta vedeti, kaj se dogaja.

NINA: Tudi jaz hočem vedeti.

TEJA: Cel dan je že v spalnici?

NINA: Sploh še ni prišel ven. Saj pravim, kot mrtvec.

TEJA: Niti na stranišče?

NINA: Ne.

MARTA: Človek pomisli na marsikaj, a ne?

TEJA: In ga nisi poskusila zbuditi čez dan?

NINA: Bila sem še enkrat noter, ampak je spal, kot da se ne bo več nikoli zbudil. Sem ga klicala, pa nič.

TEJA: Diha pa?

NINA: Ja.

TEJA: A pokličemo zdravnika?

MARTA: Jaz sem za.

NINA: Ne. Hočem vedeti ...

MARTA: Lahko pomaga.

NINA: Ne. Nekaj je v njegovi glavi.

MARTA: Kako to misliš?

NINA: Vem. Poznam ga. Nekaj je v njem. V glavi.

TEJA: Ampak ...

NINA: Ne. Brez zdravnika.

MARTA: V redu. Pomiri se.

TEJA: Vse bo v redu.

NINA: Nič ni v redu. Naj gre vse nekam. Ubila ga bom.

MARTA: Ko se bo zbudil, bo povedal in razjasnil.

TEJA: Je imel kaj prtljage?

NINA: Ne.

TEJA: Kaj pa obleka?

NINA: Ista kot na dan, ko je izginil.

TEJA: Ojoj.

MARTA: Grozno.

NINA: Ampak sploh ni umazan. Izgleda, kot da bi včeraj šel, ne pa prejšnji teden.

TEJA: A Simona ve?

MARTA: Nisva jo klicali. Nima smisla.

NINA: Lahko pa, da ve.

TEJA: Misliš, da je z njo povezano?

MARTA: Ne vem, če.

NINA: Bi znala vedeti več od mene. Sploh me ne bi presenetilo. Ampak v tem trenutku je res ne rabim. Samo paniko bi delala.

Vstopi Primož. Je samo v kravati, spodnjicah, nogavicah, s pasom okoli trebuha. Popolnoma drug je.

Tišina.

MARTA: Greva.

TEJA: Bodi močna. Vse se bo izšlo.

MARTA: Pokliči me.

TEJA: Jaz bom na kavi za vogalom.

MARTA: Živijo, Primož.

TEJA: Čau.

Teja in Marta odideta.

To ni moj mož

NINA: Dobro jutro. Si se naspal? Boš malo vode? Primož. Primož!

Primož zateguje pas na svojem trebuhu. Lana se prikrade.

NINA: Hrana je v kuhinji. Če si lačen. Kje imaš obleko? Lana, v svojo sobo in zapri vrata! In vzemi Gala!

Nina ga prisili, da jo pogleda.

NINA: Kje si bil? Primož?

Dolgo se gledata.

PRIMOŽ: Sanjal sem o slonih, ki letijo čez nebo. Samo ni bila pravljica, ampak zares. Slabo vreme, strele, toča in gruča slonov visoko na nebu. Kot zvezda, ki kaže pot.

NINA: Kaj to pomeni?

PRIMOŽ: Popolnoma beli sloni.

NINA: Kaj mi hočeš povedati?

PRIMOŽ: Z zlatim okrasjem. Sijajni. A ne razumeš? Ni važno, kako si to razlagaš, ker je v vsakem primeru čudovito.

NINA: Kaj ti je?

PRIMOŽ: Je večje od naju ...

NINA: Kaj je večje, Primož? O čem ti govoriš?

PRIMOŽ: Ne zahtevam, da razumeš. Rad bi ...

NINA: A si bil v službi?

PRIMOŽ: Službi ...

NINA: Matjaž je klical. Skrbelo ga je. Vse nas je skrbelo.

PRIMOŽ: Vseeno mi je za Matjaža.

NINA: A si ... S kom si bil?

PRIMOŽ: Obiskal sem svoja življenja, ko sem bil v drugi koži. Ko sem dihal drug zrak. Drugo zemljo. Svet se v bistvu ni spremenil.

NINA: O čem ... A si bil na kakšnem seminarju?

PRIMOŽ: Ne bom dolgo, oprosti. Toliko je treba narediti. Videti naprej. Se odločiti. Pomagati. Ni veliko časa.

NINA: Ti si čisto drug. Spremenil si se.

PRIMOŽ: Nisem se spremenil, spoznal sem se. Ves čas sem v sebi nosil spoznanje in tega nisem vedel. Bil sem slep.

NINA: Ne spoznam te.

PRIMOŽ: Samo spoznanje časa je bilo. Vprašanje časa. To, kar čutim, Nina, je večje od sreče.

NINA: O čem govoriš?

PRIMOŽ: Mogoče boš nekoč videla jasno ...

NINA: Bojim se te.

PRIMOŽ: Midva v tem trenutku nisva tukaj in ti me ne vidiš.

NINA: Vidim te!

PRIMOŽ: Ne, ne vidiš. V tem je vsa lepota.

NINA: Vidim te, gledam te! Glej, dotikam se te!

PRIMOŽ: Vse to sploh ni važno. Mlada si še.

NINA: Poklicala bom zdravnika.

PRIMOŽ: Začel sem videti v ljudi. Angele, hudiče. V vsakem, ki ga pogledam, vidim stvari, ki še niso na površju. Neizbrisne so. V njih je žalost, ki se prenaša name. Najprej sem se ustrašil, potem pa ugotovil, da je to moja usoda. Videti naprej. Sprejeti napad pošasti, bodočega zločinca, starčka, bolnika, vsakega ... Ga pogledati z očmi oblakov, ki niso ne nevihtni ne od sonca. Ga pogledati takšnega, kot je. Ker je življenje gladina in samo brez ljudi je gladina lahko mirna. Ljudi je treba gladiti in jim šepetati v uho. Ker je žalost stvar izbire. Lahko si angel. Lahko hudič.

NINA: In kaj sem jaz? Hudič?

PRIMOŽ: Preblizu si mi. Nočem te obsojati.

NINA: Torej sem zate pošast!

PRIMOŽ: Nočem.

NINA: Neuresničena morilka. Medeja!

PRIMOŽ: Nisi zločinka.

NINA: Jebi se. O čem ti govoriš? Si zbolel?

PRIMOŽ: Jezna si.

NINA: Nekdo ti je dokončno skuril možgane.

PRIMOŽ: Razumem tvojo jezo.

NINA: Kje si bil?

PRIMOŽ: Doma.

NINA: Doma? Ni te bilo. Sama sem bila. Cel teden te ni bilo, prelomila sem se. Mislim, da sem poklicala čisto vse, ki te poznajo. Pustil si telefon. Cela panika. Dopust sem vzela. Vsi so pomagali. Tvoji mami se je skoraj zmešalo.

PRIMOŽ: Prišel sem, da se poslovim od svojih stvari.

NINA: Stvari. Kakšnih stvari?

PRIMOŽ: Od svojih ljudi.

NINA: Jaz sem tvoja stvar? Mi vsi smo tvoje stvari? A si znorel? Kje si bil? O čem govoriš? Jaz ne znam ... Ne morem. Naspati se moram. Jutri se pogovoriva.

PRIMOŽ: Prav. Jutri se poslovim. Lahko noč.

NINA: Kaj boš naredil?

PRIMOŽ: Moral bom na pot. Moram se deliti. Pot sebičnosti je pot laži in ljudje so polni teme.

NINA: Ampak ti si moj.

PRIMOŽ: Nisem več tvoj. Globoko noter čutim, da me bo razgnalo na vse strani in zvezal bom ljudi, ki so predaleč drug od drugega. Lepilo bom. Ljubezen. Zdajšnjo palačo moram zamenjati s senco drevesa. Sprejeti enostavno življenje.

NINA: Nehaj, bruhala bom. Na kose me režeš. Prosim, da takoj nehaš, tak boš prestrašil otroka. Prepovedujem ti, da govoriš z njima.

PRIMOŽ: Kaj sem naredil?

NINA: Prizadel si me. Primož, prizadel si me. Vse si nas prizadel.

PRIMOŽ: Kaj je en človek? Nič. Cel svet je ranjen.

NINA: So besede, ki jih ne moreš vzeti nazaj, nikoli. Tudi ti si samo človek.

PRIMOŽ: Ja, samo človek sem. Nisem pomemben. Besede so besede. Ni pomembno, kaj rečem, ampak kaj naredim. Nočem pozornosti. Nočem tekmovati za ljubezen. S tem, da nič nočem, hočem iti v svet in se srečevati z drugimi dušami. Več kot sedem milijard teles lahko srečaš na poti, sedem milijard dotikov se ti lahko zgodi. Sedem milijard zgodb je tam zunaj. Svet je premajhen, da ga ne bi obiskal. Odzval se bom klicu. Zdaj vem, da sreče ne bom mogel nikoli občutiti ali se je dotakniti. Čakal sem in v čakanju so bili nepravi razlogi. Ne rabiš potrditve in varnosti, da na polno živiš. Tako strahopeten svet je okoli nas. Ga ne čutiš?

NINA: Ne. Kaj mi hočeš povedati?

PRIMOŽ: Danes se poslovim, Nina. Jutri bom odšel.

NINA: Odšel kam?

PRIMOŽ: Nihče ne ve. Ne vem, kam me bo neslo.

NINA: Zakaj?

PRIMOŽ: Odprl bom srce in se prepustil tujcem.

NINA: A si znorel? Poklicala bom tvojo mamo.

PRIMOŽ: Sem jo že.

NINA: Prosim?

PRIMOŽ: Poklical sem jo.

NINA: Najprej njo? Kdaj?

PRIMOŽ: Včeraj.

NINA: Včeraj? Včeraj sem cel dan letela okrog, da bi te končno našla. Nič mi ni rekla, da si klical. Zakaj mi to delata?

PRIMOŽ: Ona nima nič s tem. Vem, da je šok, ampak dopusti možnost, da boš enkrat ta trenutek čutila kot olajšanje.

NINA: Sovražim te! Ti prasec! O čem govoriš? Ne razumem.

Lana in Gal prisluškujeta.

LANA: Mami.

NINA: Vajin oče hoče oditi. Zapustiti vaju hoče. Kaj je narobe? Povej jima! Daj, povej!

Gal se joče, Lana je otrpla.

PRIMOŽ: Ati bo moral jutri stran.

LANA: Za koliko časa?

PRIMOŽ: Ne vem točno.

GAL: Kdaj se boš vrnil?

PRIMOŽ: Ne vem. Mogoče se ne bom.

GAL: Ati, ne. Ne iti.

LANA: Oči ... Ne.

PRIMOŽ: Ljubim vas. Vse vas ljubim. Nič ni treba skrbeti. Kar bom ustvaril drugje, bo prišlo v vas in čez čas vam bo vse jasno. Vse bo v redu. Nikoli nisem v karkoli verjel bolj. Ne potrebujete me.

Gal in Lana se jočeta. Intimni objemi.

GAL: Ati, jaz te rabim.

LANA: Oči ... Ne.

Primož želi stran, otroka ga vlečeta proti sebi.

LANA IN GAL: Oči, nov dan, jutri je nov dan.

PRIMOŽ: Dobil sem klic. Veliko srce.

LANA in GAL: Nov dan, jutri ...

GAL: Ati.

Svetloba se spremeni.

LANA: usedi se in ne razmišljaj
nasloni se, zapri oči
brani se temačnih misli
dnevu se odpri

Odhod

Vsi razen Primoža so zbor. Ne govorijo hkrati, vendar zvenijo kot eden v zgoščeni ritmični misli.

Primož se začne preoblačiti. Obleče se v belo ogrinjalo. Nadane si nahrbtnik.

GAL: Šel je,

LANA: kot da se ni

NINA: zgodilo nič.

MATJAŽ: En človek manj.

SIMONA: Življenje manj.

LANA: Zlomljena veriga.

NINA: V trenutku praznina.

LANA IN GAL: En mesec.

NINA: Puf!

MARTA: Oče,

NINA: mož,

SIMONA: sin,

SREČO: zet!

NINA: Praznina, puf!

MATJAŽ: Preteklost.

SREČO: Prihodnost se je raztopila.

TEJA: Ko se človek izgubi,

SIMONA: pusti za sabo solze in stare obleke.

LANA IN GAL: Pol leta.

MARTA: Duhovnost, prikazen.

NINA: Srce,

TEJA: posojena naprava.

MATJAŽ: Ljudje so živali.

VSI: Živali.

SREČO: Družina je lepa slika.

LANA: Oče postane zrak in

GAL: jaz se dušim.

NINA: Izginil je v noč.

GAL: Noben nov dan

LANA IN GAL: ne vstane več zanj. Samo noč, lahko noč.

NINA: Praznina, puf!

SREČO: Ha-ha-ha.

VSI: Ha-ha-ha.

NINA: Razbila bi mu obraz.

TEJA: Jaz bi ga ubila.

SREČO: Če bi vedel prej ...

VSI: Žival.

MATJAŽ: Človek, ki manjka.

MARTA: Človek, ki je pustil

SREČO/MARTA: svojo kri in srce.

TEJA: Človek, ki nima srca.

VSI: Ha-ha-ha.

LANA IN GAL: Devet mesecev.

MATJAŽ: Človek, žival.

MARTA: Kdo je kriv?

SIMONA: Kaj naj zdaj?

MATJAŽ: Bolezen je.
TEJA: Neozdravljiva.
SIMONA: Usoda.
SREČO: Nekdo je kriv.
MARTA: Nekaj je krivo.
GAL: Pogrešam ga.
LANA: Jaz ga tudi pogrešam.
SIMONA: Pogrešam ga.
MARTA: Ne zasluži si.
SREČO: Naj se mu zmeša.
TEJA: Naj se zaduši.
SIMONA: Saj ni bog!
MARTA: Seveda ne.
SREČO: Zakaj se potem dela, da je?
NINA: Praznina, puf!
TEJA: Bil je prijazen.
NINA: Ljubeč.
TEJA: Tih.
NINA: Skrben.
TEJA: Zdaj ga pa ni.

Primož odide.

NINA: Puf.
GAL: Ati!
NINA: Puf!
LANA: Oči!
VSI: Puf!
LANA IN GAL: Eno leto.

Novo življenje

Teja bere dokument.

NINA: Ampak najbolj bizarne so pa opombe. Oziroma končne zahteve, določila ... Če pogledaš spodaj ...

TEJA (*bere*): To pod materialno zapuščino?

NINA: Ja, to.

TEJA (*bere*): Vsa materialna zapuščina je prepuščena subjektu v postopku ...

NINA: To sem jaz.

TEJA (*bere*): Naša stranka pa želi specifične objekte (gre za tri kose), ki mu jih nemudoma pošljite na naslov naše pisarne. Gre za naslednje objekte: rumena škatla s predmeti iz strankinega otroštva, knjiga Tibetanska knjiga mrtvih in ... Rdeča žoga?

NINA: Od otrok. Z njo so se igrali. Sploh ni njegova! Ne vem, zakaj bi jo hotel, nikoli se ni maral igrati z njima. O finančah seveda nič.

TEJA: Ja, samo to piše.

NINA: S sabo je vzel ves denar, ki ga je imel. Toliko o skromnosti asketov. Ne vem, a naj se jočem ali smejim.

TEJA: Idiot je pač idiot. Naš razsvetljeni menih je navaden strahopetec. Veliki moški. Pozabi. Je pa bizarno tole s predmeti. Mu boš poslala? Predmete? Oziroma objekte?

NINA: Naj pride njegov odvetnik iskat njegove igrače, če hoče. Jaz mu jih že ne bom pošiljala.

TEJA: Bravo. Če si do zdaj zdržala ...

Nina doživi napad tesnobe.

TEJA: Ljubica, pridi sem. Ne se sekirati.

NINA: Po enem letu se javi prek odvetnika.

TEJA: Vem, grozno.

NINA: Lahko bi poklical. En sam jebeni klic.

TEJA: Saj pravim, idiot. Idiot kretenski.

NINA: Mislila sem, da bo prišel nazaj.

TEJA: Ampak ga ni. In vam je čisto v redu. Zdržali smo.

NINA: Sem mislila, da bo, kot da je šel v vojsko. Na izobraževanje ali kaj podobnega.

TEJA: Saj vem.

NINA: Niti enkrat samkrat ni poklical.

TEJA: On je bolan. Ne vem, kako je to sploh možno.

NINA: Nekaj bi rad od mene, ampak ne pokliče, ne piše, ne javi ... Nič od nič! Včeraj sem poklicala njegovo mamo in je rekla, da nič ne ve. Da je ne kliče in da ne ve, kje je.

TEJA: Po moje se laže in sta se slišala med sabo.

NINA: Ne vem, ni nujno. Ona je tudi čisto na tleh.

TEJA: Pa kaj, naj se svet zruši zaradi enega kretena?

NINA: Razrezala bi ga in požrla. In zažgala in ... Nisem žrtev, razumeš?

TEJA: Nisi! Nisi ti kriva! Nikoli nisi bila žrtev!

NINA: Naj crkne!

TEJA: Ja, naj pogine! Boš videla, da ga boš pozabila. Ne rabiš ga. Loči se.

NINA: Ne.

TEJA: Zakaj ne?

NINA: Pa zakaj? Ne ... Saj, mislim, zakaj ne?

TEJA: Lažje bi ti bilo.

NINA: Ja. Mogoče.

TEJA: Bi vsaj dobila preživnino. On je pa zdaj nekje, ne vem, v Mongoliji ali pa na Šrilanki in mu gladko dol visi.

NINA: Ne more mu biti vseeno.

TEJA: Zakaj se potem ne javi?

NINA: Zakaj, zakaj? Ker je svet nor. Ker mu je mama sprala glavo, ko je bil še otrok. Ker je sanjal, da mora proč. Ker je znorel. Zblaznel. Kako naj vem? Mogoče je pa samo največji prasec pod soncem, samo da tega žal nisem opazila prej.

TEJA: Zapreti bi ga bilo treba.

NINA: Ni takih zaporov, na žalost. Včasih so ženske obolevale za Vzhodom in norele, kipele, prihajale. Danes se pa moški tja zatekajo. Bežijo. Pred čim? Jaz ga še vedno čakam. Patetična kuzla.

TEJA: Ne, Nina, ti si ... Super. Moški so zablužili. Nimajo kompasa, izgubljeni so.

NINA: Hotela sem te še nekaj prositi.

TEJA: Ne!

NINA: Samo še to.

TEJA: Ne bom ti več pomagala, dovolj imam, zapuščam te!

Smeh.

NINA: Poslušaj, no.

TEJA: Oh, deja vu imam. Deja vu!

NINA: Ne bi rada spet moja dva obremenjevala, ker postajata že servis za popravila in otroško varstvo. Rabila bom kombi. Za vse naše stvari. Gre za to, da sem gledala za novim stanovanjem in našla nekaj, kar bi bilo ...

TEJA: Ne, zakaj?

NINA: Našla sem nekaj, kar bi bilo okej.

TEJA: Okej? Ampak vaše stanovanje, legendarno je.

NINA: Je, vem.

TEJA: To si ti.

NINA: To stanovanje sem jaz. Ja. Res.

TEJA: Od nekdanj. Ne moreš si tega narediti.

NINA: Ne gre več. Ogromno lahko dobimo za njega in potem bom vsaj nekaj let brez skrbi glede malih dveh. In glede sebe. Da ne govorim o starših. Včasih se počutim, kot da bi bila poročena z njimi.

TEJA: Pa prodaj otroka.

NINA: To je ideja! Te zanima?

TEJA: No, ali pa jih vsaj rentaj. Nekaj bi že dobila ... Saj ravno onadva te bosta ubila, če ga prodaš. Jaz te bom ubila. Vse najine spomine boš vrgla stran. Tu se še vedno počutim na pol doma.

NINA: Ja. Vem. A misliš, da se ne sekiram?

TEJA: Si jima že povedala?

NINA: A mojima?

TEJA: Ne, otrokoma.

NINA: Ne še. Sem pa že imela nekaj ogledov. En par je bil simpatičen. Računam, da gremo čez dva meseca že ven.

TEJA: Kam?

NINA: Ne vem še. V nekaj manjšega.

TEJA: To ni res. Ne morem verjeti. Nina. Najin študentski grad.

NINA: Ja, najine sobane.

TEJA: Ampak kam vas bomo selili? Seveda ti bom pomagala. Samo ...

NINA: Ljubim te. Hvala ti milijonkrat. Vedno mi življenja rešuješ.

TEJA: Življenja! Ja, že petkrat si se reinkarnirala v roku enega leta. A meditiraš tudi? Če boš začela, se te Primož mogoče usmili.

NINA: Ej.

TEJA: Preselite se v Azijo, to je ideja!

NINA: Genialno. Končno konec najbolj zafukanega leta mojega življenja.

TEJA: Dajva še premisliti. Hočem ti pomagati, mora obstajati rešitev.

NINA: Saj mi ves čas pomagaš, že celo večnost mi pomagaš. Brez tebe bi znorela.

TEJA: Ne bom pustila, da izgubiš stanovanje. Nekaj sem se ravnokar spomnila.

NINA: Teja Vugrinec, sošolka moja in prijateljica najboljša, posodi mi denar in si mrtva.

TEJA: Nisem mislila na goro denarja, ki ga imam, mislila sem nase. Če ti posodim sebe.

NINA: Ampak saj si tu.

TEJA: Ja, ampak lahko bi bila pa ves čas tu. Če že nisem. Sploh ne bi bila velika razlika, priznam.

NINA: Misliš resno?

TEJA: Živim sama. Kljukica. Lano in Gala obožujem. Kljukica. Prostora imate ogromno. Kljukica. Tebe obožujem. Kljukica, kljukica, kljukica. In nekje pač moram biti.

NINA: Ja.

TEJA: In zadnja kljukica – vi ostanete tu!

NINA: Ja.

TEJA: Bi bilo kot včasih.

NINA: Kot včasih. Na faksu.

TEJA: Oprosti, pozabi. Ne vem, kaj mi je.

NINA: Ni smešno. Si mislila resno?

TEJA: Resno? Resno.

NINA: Resno.

TEJA: Ja, zares.

NINA: Okej.

TEJA: Okej.

NINA: Smešna si.

TEJA: Taka sem.

NINA: Ja, pridi k nam.

TEJA: Z veseljem.

NINA: Za nekaj časa.

TEJA: Za nekaj časa.

Objem.

Lana in Gal se igrata.

LANA IN GAL: Trinajst mesecev.
Štirinajst mesecev.

Petnajst mesecev.

Šestnajst mesecev.

Sedemnajst mesecev.

Osemnajst mesecev.

Devetnajst mesecev.

Dvajset mesecev.

Enaindvajset mesecev.

Dvaindvajset mesecev.

Triindvajset mesecev.

LANA: Kar nekaj časa.

GAL: Kar nekaj časa je cela večnost.

LANA IN GAL: Dve leti.

LANA: Odkar je oči odšel.

Tišina.

LANA IN GAL: Dve leti. Dve leti. Dve leti. Dve leti ...

Materina krivda

Nina se oblači in ureja, Teja ji pomaga. Lana in Gal se v ozadju igrata. Nina je na obisku pri Marti in Simoni. Dva pogovora, ki sta časovno pomešana in v prizoru potekata vzporedno. Teja je kot Ninin maček.

SIMONA: Pravijo, da kar sije od njega.

NINA: Ja?

SIMONA: Da ima na obrazu nasmešek. In to ves čas.

NINA: Ne verjamem. Nikoli ga ni imel. Zakaj naj bi me to zanimalo?

MARTA: Se strinjam. O čem vse pišejo in si izmišljujejo. Navadne laži.

NINA: Nikomur ni nič za verjeti. Kako danes sploh verjeti v karkoli?

MARTA: Kot da on resnično verjame.

SIMONA: Izgleda tako.

NINA: Kako pa ve, kaj to pomeni: zares verjeti?

MARTA: Ne ve, kreten.

SIMONA: Mislim, da se mu je res nekaj zgodilo.

MARTA: Ja, na glavo je padel.

SIMONA: Zrasel je. Spoznal je stvari.

NINA: Prav res.

SIMONA: Lahko, da se dogajajo tektonski premiki v njegovi glavi. Zakaj ne?

NINA: Ja, njegova glava je čudež.

MARTA: On je zastrupljen.

SIMONA: Želim mu najboljše.

NINA: Lepo.

SIMONA: Oprosti, ne vem, zakaj ti to govorim.

NINA: Jaz tudi ne.

SIMONA: Oprosti.

MARTA: Normalno, da kdaj pomisliš. Ne sekiraj se.

NINA: Vsak mesec me pokliče kak novinar, ki bi rad informacije iz njegovega zasebnega življenja. Iz preteklosti. Kaj je jedel, kaj je pil? Kakšen je bil v postelji? Zadnjič je klical en tip za še nedokončani članek, ki baje nosi naslov Sveta čakra, v katerem je hotel pojasniti, kaj se je dogajalo z njim, preden ...

SIMONA: Preden ga je prebodlo? Sem zadnjič brala, da naj bi ga ponoči prebodel žarek. Spoznanje v obliki žarka. A si ga čutila?

NINA: Nisva bila skupaj tiste noči. Saj sploh ni bilo tiste noči ... Ne morem verjeti, še jaz bom začela govoriti o njej, kot da je nekaj posebnega.

SIMONA: Temu trenutku, ki ga je doživel ...

NINA: Nič ni bilo.

SIMONA: ... zdaj vsi pravijo presvetlitev.

NINA: Presvetlitev.

SIMONA: Zadnjič sem celo brala znanstveni članek, ki je na njegovem primeru pojasnjeval, kako se to lahko zgodi. Prav neki biološki procesi, ki vplivajo na osebnost. Mislim, na možgane.

NINA: V njegovem primeru ena in ista stvar. Tema v glavi.

SIMONA: Brala sem tudi, da ga zdaj kličejo ... Bodidarma.

MARTA: Navadno sranje. Samo da se o nečem piše. Samo da je nekdo slaven. Super. Nekdo, ki ga ljudje po svetu poznajo. Lahko smo ponosni, da ga še mi poznamo. Čista sreča. V resnici je pa navaden idiot.

NINA: Na zmenek grem.

MARTA: Bravo! Čestitam, mala.

SIMONA: Zakaj?

NINA: Ne morem več.

SIMONA: Ne razumem. Kaj pa Primož ...

MARTA: Krasno. Zmaga!

SIMONA: Zadnjič sem na naslovnici revije videla njegovo fotografijo. Obraz čez celo stran. Skoraj se ni postaral.

NINA: Nočem.

SIMONA: Oprosti, vem, da ne maraš.

NINA: Ne bom.

SIMONA: Ampak ti povem, da je naredilo vtis na vse ostale. Barbara je rekla, da izgleda prav poduhovljeno.

NINA: Ja.

MARTA: Največji luzer na svetu bi vsaj poklical.

NINA: Ja.

MARTA: On pa ne.

NINA: Ne.

SIMONA: Zakaj pa ga ti ne? Mogoče bi bilo dobro, da vsaj poskusiš.

NINA: In, kaj potem?

MARTA: ...

NINA: Pa tebe, kdaj pokliče?

SIMONA: ...

MARTA: Kaj bo klical njo. Verjetno je prav zaradi nje odšel.

NINA: Imaš njegovo številko?

MARTA: Včasih se sploh ne čudim, ko pomislim za nazaj.

SIMONA: Ne, nimam. Tudi naslova ne. Ničesar.

NINA: Pač, konec je. Šel je. Ni ga več.

MARTA: Ampak od česa je šel?

NINA: Saj vse veš. Nisem kriva jaz! Tudi od tebe je šel.

SIMONA: Bil je skupaj s tabo, ne z mano.

NINA: Ne nakladaj, nikoli ga nisi pustila pri miru.

SIMONA: Stvari se zgodijo. Življenje gre naprej.

MARTA: Koliko časa je Teja pri vas?

NINA: Ne dolgo. Zaenkrat samo začasno.

MARTA: Spremenila se je.

NINA: Se ti zdi? Meni ne.

SIMONA: A lahko pripelješ kdaj otroka? Če želiš. Rada bi ju videla.

NINA: Ne.

MARTA: Vidim, da ti pomaga. Da si mirna. In da se imate radi.

SIMONA: Nina, ti nisi v redu. Čutim to.

NINA: Seveda nisem v redu, kaj si pa mislila? Da cvetim, da sem na novo zaljubljena?

MARTA: Tudi otroka sta bolj mirna.

TEJA: Hvala lepa.

NINA: Nisem opazila. Nimam časa.

SIMONA: Ne vem, zakaj si me izključila. Lahko ti pomagam.

MARTA: A se kdaj slišiš s Simono?

NINA: Ne. Zakaj bi se?

SIMONA: Zakaj si prišla?

MARTA: Ta ženska je zmešana. Še vedno mislim, da je zaradi nje zbežal.

SIMONA: Nina.

NINA: Da nisem naredila dovolj. Zato ... To je edini občutek, ki je ostal v meni po vsem tem času. Že tisočkrat sem si rekla, da je napačen, pa je tisočkrat prišel nazaj. Občutek, da nisem naredila dovolj, da bi ostal, da ne bi šel, da si nisva izmenjala drugačnih besed, drugih besed, da nisva našla rešitve, da se nisva pomirila. Nekje je moral biti trik. Vzvod. Gumb. In prihajam do vedno istega zaključka. Da je bilo absolutno izven mene. Samo igra, poker. Slabe karte. In najbolj mu zamerim, da je pustil, da se ta občutek razvije v meni in se ga ne morem znebiti. Kot da so največji dogodki mojega življenja izven mene in se odvijajo mimo moje volje. S tem me je najbolj prizadel.

SIMONA: Vem, boli.

MARTA: Punčka moja.

NINA: Ja, boli. On ni šel, ampak je zbežal.

MARTA: Preveč rada si ga imela, veš?

NINA: Vse se je zgodilo v enem tlesku. Puf.

MARTA: Ni pravično. Moški si ne zaslužijo take ljubezni.

NINA: Grem.

SIMONA: Pokliči kadarkoli. Hvala, da si prišla.
MARTA: Jaz bom zate vedno tu.
NINA: Samo ... Rada bi razumela.
SIMONA: Jaz tudi.
MARTA: Punčka moja.

Govorilne ure

LANA IN GAL: Trideset mesecev. Dve leti in pol.
GAL: Vmesna obletnica. Doma sem v sobi prižgal svečko in zažgal njegovo fotografijo. Ne jočem se več.
LANA: To je sicer res, ima pa Gal dolga obdobja, ko ne govori.
GAL: O čem pa naj govorim?
LANA: Lažje je, ko se pogovarjaš. Mine čas.
GAL: Sumim, da ima moja sestra bulimijo.
LANA: Ha, ha, ha. Kako si pameten. Ta teden smo imeli pri pouku vzhodne religije. Protestno sem zapustila razred in dobila ukor.
GAL: Vrgel sem se v šport. Treniram skoraj vsak dan.
LANA: Dobro mu gre.
GAL: Hvala, vem.
LANA IN GAL: Tri leta.

Klic

Simono zbudi zvonjenje.

SIMONA: Ja. Halo? Kdo? Oh ... Zdravo. Zdravo. Od kod pa kličeš? Ja, zdravo. O ... Tako sem vesela. Tvoj glas ...

Simona je osupla.

Lepo ... Ne morem verjeti. Ja, vem, smo brali. A boš prišel kaj do nas? Ja. Razumem. Ne. Lepo, da si poklical. Ja. Ja. Prav.

Povej. Ja. Ja. Kje? Super. Oh. To je ... Velika stvar. Čestitam. Aja. Oprosti. Nisem mislila ... Rada bi videla. Res. Ja, prav. Velja. Oprosti, res oprosti.

Primož? Kaj pa Nina? Okej. Ja. Lahko jo pokličeš, saj veš. Vsi ljudje ... Ja. Vem. Ja. Pametno. Ja.

Hvala ti, res hvala. Rada te imam.

Oprosti. Adijo. Nasvidenje.

Konec klica.

Sin moj. Sin.

Obračun staršev

Srečo in Marta sta na obisku pri Simoni.

SIMONA: Bi lagala, če bi rekla, da super.

MARTA: Mi tudi nismo v življenjski formi, ampak glej, gre.

SREČO: Moraš živeti naprej, sprejeti odgovornost. Sploh, če se ji kdo drug odpove.

MARTA: Srečo, zmenila sva se.

SREČO: Kaj sem rekel?

SIMONA: Saj je v redu. Včasih sem po cel teden noter. Sama sebi sem smešna. Kot da se ne najdem.

SREČO: Simona, samo da bo jasno. Jaz včasih rečem kaj na nož ... Mi te nismo odrezali, sama si se umaknila. Kar se naju tiče, nisi ti kriva. In nehaj se za to sekirati.

MARTA: Brez veze, da se grizeš. Glej, tudi otroka te rabita.

SIMONA: Saj zaradi njiju mi je najbolj hudo.

MARTA: Ampak tega ne pokažeš. Situacija ni od včeraj, ti pa, kot da bi se prejšnji teden zgodila.

Tišina.

MARTA: Zakaj si naju klicala?

SIMONA: Pardon. Ja. Hotela sem ... Morala sem govoriti z vama. Nine si nisem upala klicati.

SREČO: In kaj nama moraš povedati?

Tišina.

SIMONA: Primož me je poklical.

Tišina.

MARTA: Kdaj?

SIMONA: Prejšnji teden.

MARTA: In kaj je rekel?

SIMONA: Sta prebrala njegovo knjigo?

SREČO: Ne.

SIMONA: Imam jih več, vama eno podarim.

SREČO: Ne, sem rekel.

MARTA: Oprosti. Nočemo njegove knjige.

SREČO: Se dela, da je slovenski Sai Baba. Da ne bom bruhal. Še vedno razmišljam, da bi šel na sodišče. Če ne bi bilo Nine, bi ga že zdavnaj iztožil, da ne bi mogel hoditi po svetu, kot da je na dopustu in bi se lepo moral pobrigati za svojo družino, za to, kar je naredil. Smrkavcu manjka, da bi mu končno nekdo razbil gobec.

MARTA: Srečo!

SREČO: Razvajanec. Enkrat ni poklical! Za otroke se gre! Mi se lahko pobijemo med sabo, ni škode, majhna dva bosta pa samo enkrat odraščala!

MARTA: Nehaj!

SIMONA: Poklical me je ...

MARTA: In kaj je rekel, povej.

SIMONA: Ni povedal veliko. Ga tudi nisem čisto vse razumela. Rekel je, da kliče iz Singapurja.

SREČO: Iz Singapurja? Kaj pa dela v Singapurju?

SIMONA: Ne vem.

SREČO: To ti je asket. Verjetno hodi bos po shopping centrih.

MARTA: In?

SIMONA: Rekel je, da se pripravlja nekaj velikega. Da mu je knjiga odprla vrata in da odpira nekakšen center. Za učenje in kontemplacijo.

SREČO: V Singapurju?

SIMONA: Najprej tam. Potem pa tudi drugje. Tako je rekel.

MARTA: In zakaj te je poklical?

SIMONA: Ne vem točno. Ampak jaz sem se spraševala ... In odločila. Hotela sem vama povedati ... Tja grem. K njemu. Vedno mi je bil bližji hinduizem, ampak zdaj s tem ... To je nekaj novega.

SREČO: Kaj, a boš budi?

MARTA: Budistka, Srečo.

SREČO: Budi za mene. Sami budiji okoli mene. Ja, dobro, pa bodi budi, bodi kreten.

SIMONA: Pred kratkim je bil tudi v Butanu. Je rekel, da se tam dobro počuti. Da je res sreča v zraku.

MARTA: Ne razumem, kako je lahko poklical tebe, Nino pa preskočil.

SIMONA: Saj sem mu rekla. Ja, rekla sem mu za Nino, da naj jo pokliče. To sem se najprej spomnila.

SREČO: In kaj je rekel?

SIMONA: Nekaj o življenjskih valovih in spoznanjih. Nisem čisto vse razumela, prisežem.

SREČO: Pa on je pesnik.

SIMONA: Nekaj sem začutila v njegovem glasu.

SREČO: Posvečenost? Boga?

SIMONA: Mislim, zakaj me je poklical? Jaz mislim ... Čutim. Da me rabi. Mogoče, ne vem.

MARTA: In?

SIMONA: In zato grem k njemu.

SREČO: V Singapur?

MARTA: Se mu boš kar vdala?

SIMONA: Moram se. Nimam izbire. Ampak on noče, da bi bilo kot prej. Nekako moram prenehati biti njegova mama in postati njegova sledilka.

MARTA: Kam boš hodila? O čem govoriš?

SREČO: Se je tebi dokončno v glavi premaknilo? Midva prideva k tebi, da bi se pogovorili ... Marta, greva!

MARTA: Ne. Počakaj.

SREČO: A jo poslušáš?

MARTA: Rekla sem, da počakaj!

SREČO: Prav. Evo. Nič več ne bom rekel.

MARTA: Simona. Misliš, da te je poklical, da bi ti povedal, da mu je uspelo? Tako misliš?

SIMONA: Mogoče ga je strah, ker postaja njegovo sporočilo slišano. In ljudi, ki mu verjamejo, je vedno več.

MARTA: Je rekel kaj o otrocih?

Tišina.

SIMONA: Ne. Ni.

MARTA: Simona, Srečo in jaz sva te mislila prositi, če lahko govoriš z njim.

SIMONA: Nimam dostopa do njega. Enkrat samkrat me je poklical. Prebrala sem njegovo knjigo. To je vse. Tudi zame ga ni. Oziroma ga vsaj do zdaj ni bilo.

MARTA: Mi verjamemo, da neke stike vseeno imata. Glej, prinesla sva ti nove slike. Pa dve risbici od Gala ...

SIMONA: Joj, hvala, joj. Hvala.

MARTA: In pesem od Lane. V angleščini jih piše. Fotografije ...

SIMONA: Oh.

MARTA: Rada bi, da mu to dostaviš.

SIMONA: Ja.

MARTA: Glej, tule sta se oba podpisala.

SIMONA: Krasno.

MARTA: Poglej me. Simona, prosim te, na kolenih te prosim. Naj prime to pismo v roke in ga samo pogleda. Zaradi otrok ...

SIMONA: Marta ...

MARTA: Saj je človek. A ni? Saj smo vsi ljudje.

SIMONA: Ne vem, kaj naj naredim. Rada bi ga videla. Mogoče ga spravim nazaj? Vem, da je nekaj starega Primoža ostalo. Tako daleč je.

MARTA: Mu boš dala pismo?

SREČO: Simona.

SIMONA: Mu bom dala. Upam, da mu bom lahko dala.

SREČO: A rabiš kaj denarja?

MARTA: Lahko ti pomagava.

SIMONA: Jaz ga imam tako rada.

SREČO: Posodiva ti. Boš vrnila, ko boš lahko. Za potovanje. Za pošto.

MARTA: Vse bo v redu. Boš videla. Daj mu pismo.

SIMONA: Ja. Najlepša hvala. Res.

SREČO: Pogrešata ga. Gal se še zdaj joče ponoči in ne spi dobro.

SIMONA: Grozno. Revček.

SREČO: Ne znamo mu pomagati.

MARTA: Prosim te. Ti nam pomagaj.

SIMONA: Kako se lahko obrne vse na glavo.

MARTA: Ampak ni še konec. Lahko se obrne nazaj.

SREČO: Hvala ti. Pokliči naju, preden greš.

SIMONA: Prav.

Seštevanka

LANA IN GAL: Štiri leta.

GAL: Višji sem za trinajst centimetrov.

LANA: Pred poletjem sem izgubila nedolžnost. Mami ne ve.

GAL: Jaz sem pa pogruntal.

LANA: Babi Simona se je odselila.

GAL: Daleč.

LANA: Mami pravi, da v Azijo.

GAL: Vmes sem nehal trenirati košarko.

LANA: Ker ni bil dovolj dober.

GAL: Bodi tiho.

LANA: Samo povem.

GAL: Pač menjam disciplino.

LANA: Sošolke so našle na internetu fotografijo mojega očeta in ga nalepile na razredno tablo. Zraven so napisale "slovenski bog" in dodale srček.

GAL: Ugotovil sem, da moj najboljši prijatelj sploh ni pravi prijatelj.

LANA: To je bilo bolj ali manj vse.

GAL: Potem pa je minilo ...

LANA IN GAL: Pet let.

GAL: Odkar je ati odšel.

LANA IN GAL: Pet let.

LANA: Ko bi ga lahko za ...

LANA IN GAL: ... en dan ...

LANA: ... izbrisala iz glave!

GAL: Sovražim ga.

Trema

Otroka z materjo.

LANA: A si nama hotela sploh povedati?
NINA: Ne vem.
GAL: Jaz vem že dva meseca.
NINA: Kako?
GAL: A misliš, da živimo v kameni dobi? Saj nisem idiot.
NINA: Žal mi je.
LANA: Ne oprostim ti.
NINA: Hotela sem vaju zaščititi.
LANA: O, hvala, mami. Kako sem varna.
NINA: Ne bodi nesramna.
LANA: Zaleti se.
GAL: Pomiri se, ta mala.
LANA: Odjebi.
NINA: Nočem, da trpita.
LANA: Sama se bova odločila.
NINA: Ne.
LANA: Ja, pa se bova.
GAL: Meni je vseeno.
LANA: Meni pa ne.

Srečo in Marta.

SREČO: Ubil ga bom.
MARTA: To bi bilo pa lepo.
SREČO: Resno ti pravim, ne izmišljam si.
MARTA: Saj pravim, super.
SREČO: Prekleta podgana.

MARTA: A ga boš s sekiro?
SREČO: Ko bo spal.
MARTA: Vsaj nekaj dobrega.
SREČO: Njegovo mamó bom pa obril.
MARTA: Težko. Verjetno se je že sama.
SREČO: Kako veš?
MARTA: Budistke se po navadi pobrijejo po glavi.
SREČO: In če jih gremo tožiti?
MARTA: Pa se potem deset let jajcámo po sodiščih? Nima smisla.

Tišina.

SREČO: Ubil ga bom.
MARTA: Jaz ti pa postavim spomenik.

Nina s Tejo.

TEJA: Razumem, da hočeš iti, samo ...
NINA: Nimam iluzij, da se bo sam oglasil.
TEJA: Zakaj bi se? Mislim ... Kaj pričakuješ?
NINA: Nič.
TEJA: Zakaj potem greš?
NINA: Hočem samo videti, da je res nor in se s tem potolažiti.
TEJA: Seveda je nor. Zmešan človek je.
NINA: Hočem videti. Moram.
TEJA: S tabo bom šla.
NINA: Hvala ti. Mami sem tudi rekla.
TEJA: Več nas bo, prej bo konec.
NINA: Rada bi, da izgine.
TEJA: Saj ga ni. Ni ga, ne obstaja.
NINA: Kako ga ni, če pa je tu?

Nagovor

Govorniški pult.

Primoža napove bivši delodajalec Matjaž.

V publikli so tudi Nina, Teja in Marta. Malo preden Matjaž začne, stopi na oder Simona, ki nato odide v občinstvo. Oblečena je v belo ogrinjalo.

Matjaž večinoma bere, nekatere dele izreče spontano.

MATJAŽ: Dragi duhovni zbor, pozdravljam vas in izrekam dobrodošlico na sprejemu ob prvi vrnitvi domov vedno bolj znanega, ponekod čaščenega človeka, ki ga poznamo pod imenom Bodidarma Daiden. Več kot pet let je, odkar ga je neslo od tod in presrečni smo, da se je, čeprav za zelo kratek čas, vrnil nazaj domov. Prosili so me, da naredim kratko napoved, ker ... Sva svoj čas delala skupaj!

Še preden je pred leti doživel nepričakovan dogodek, ki smo mu rekli presvetlitev, je bil Primož tiha mravlja, ki ja našla najbolj točne rešitve in bila pravi povezovalac v podjetju. Nosil je svojo drugačnost v sebi, ki je takrat še nismo razumeli. Imel je svoj mir. On deluje s tem, kar je, ne le z besedami. Uči nas, da so besede prazne. V čast mi je bilo delati z njim in vesel sem, da ga je njegova občutljivost ponesla v svet, kjer so ga ljudje sprejeli, razumeli in mu sledili.

Kot veste, je Primož ravnokar izdal, mislim ... Bodidarma Daiden je ravnokar izdal že svojo drugo knjigo pesmi in risb z naslovom Planina duše, ki jo bo po našem druženju možno tudi kupiti. S podpisom avtorja, seveda. Vsi zbrani prispevki bodo šli za obnovo porušениh templjev v Tibetu, kjer je zadnji potres povzročil nepopravljivo škodo. Že s prvo knjigo Čar spoznanja – pisma čudodelcem je Bodidarma Daiden zbudil veliko zanimanja med iskalci miru in sočutja po svetu in moram priznati, se usidral v srce tudi moji malenkosti. Od takrat naprej pozorno spremljam njegovo delo in presrečen sem, da sem lahko postal eden izmed njegovih svetovalcev. Njegovi knjigi lahko danes dobite tudi v angleškem jeziku, Soul Mountain in pa The Charm of Knowledge – letters to wonder-workers. Sprejemamo tudi prispevke za pomoč prizadetim območjem. Kot sem že rekel.

Tik pred njegovim nastopom bi rad povedal eno izmed pesmi iz njegove nove knjige. Mojo najljubšo.

MATJAŽ (na pamet):

Pred soncem.

Je naslov. Pesmi.

Glasba.

Veter noči, zapeljem misli v črno luknjo.

Glava mi omahne, nebo se zapre.

Telo je črno oglje, zato stopim v reko.

Pustim se ji ponesti do slapov.

Pena in zrak, srce in čevlji.

Nikoli več v življenju bos.

Mehko telo, negibno dihanje.

Roka na roko.

Hvaležnost.

Zaprte oči.

Dih. Izdih.

Pred soncem vedno pade dež.

Narahlo zaploska.

Dragi duhovni zbor ... Bodidarma Daiden!

Primož stopi izza zaodnja proti mikrofonu. Ima obrito glavo, nosi očala in uhane. Oblečen je v živo oranžno ogrinjalo in obut v natikače. Deli njegovega telesa so pobarvani turkizno. Ima nekaj budističnih tatujev. Prikloni se Matjažu, se sezuje in se usede pred govorniški pult.

Zapoje kratek budistični napev.

Občasno med nagovorom z namišljenim čopičem nariše pred sabo simbol.

Dolga tišina.

PRIMOŽ: Sedimo v tišini. Se upočasnjujemo. Največja radost je videti stvari takšne, kot so. Potem je vse lažje. Takrat, ko ni začetka, ni sredine in ni konca. Ko je vse naenkrat.

Spomin iz mojega otroštva. Ob trenutkih javnega žalovanja ali izražanja spoštovanja se živo spomnim, kako sem stal skupaj s sošolci za kratek čas pri miru. V popolni tišini. Dolgo časa nisem vedel, zakaj ta minuta tišine ali minuta molka. Tako smo ji rekli, minuta molka. Kaj nam sporoča? Večkrat sem se to spraševal. Bilo mi je lepo. Mislim, da jo danes bolj razumem, kot pred leti.

Minuto molka si vzamemo samo ob tragičnih dogodkih. Da utihnemo samo, kadar žalujemo. Obmolčimo pa lahko vsakodnevno. Ob trenutkih radosti, stresa, bolečine, igre, ko sanjarimo ali ko garamo. Molk nam vrne našo notranjo tišino in povezavo s sabo. Kdo v resnici smo? Kam gremo? Zakaj se ženemo? S trenutki molka zadihamo. Ker navsezadnje smo samo bitja z vdihom in izdihom. To je vse. Vse ostalo pride zraven, za povrh. Molk je tišina. Tišina je mir. Zato minuta tišine kadarkoli, kjerkoli. Prosim. Podarimo si jo v tem trenutku, ob tej priložnosti. Skupaj zadihajmo.

Minuta tišine.

PRIMOŽ: Kar smo danes, prihaja od naših včerajšnjih misli in naše današnje misli gradijo jutrišnje življenje.

MATJAŽ: Bravo.

PRIMOŽ: Namaste. Xièxiè. Hvala. Mir z vami. Najlepša hvala.

Primož se prikloni in odide.

Snidenje

Nina in Teja zunaj dvorane dočakata Primoža, ki ju ni pričakoval. Teja ju pusti same.

NINA: Živijo.

Primož se prikloni. Dolge tišine.

PRIMOŽ: Oprosti, zaradi zaobljube ...

Primož si čez roko položi ruto in se rokuje z Nino.

NINA: Lepo, da te vidim. Oranžno turkizen, še vedno si Primož. Kako si?

PRIMOŽ: Ti si oblak.

NINA: Oblak? Kakšen oblak? Bom vzela za kompliment. Torej sem na nebu? Kje sta pa Lana in Gal?

PRIMOŽ: Ne morem stopiti v isto reko dvakrat.

NINA: Veš, kako sta zrasla? Sta že skoraj odrasla. Ne vem, če bi ju prepoznal.

PRIMOŽ: V mojem spominu bosta ostala takšna kot na dan, ko sem odšel.

NINA: Ju ne želiš videti? Kaj te pa stane. Še vedno delata glasbo. Pišeta besedila ... V angleščini. Vsak dan si izmisli kaj novega.

PRIMOŽ: Zdaj sem drug človek. Zdaj sta onadva drugačna.

NINA: Niti videti ju nočeš?

PRIMOŽ: Primoža ni več.

NINA: Ja, saj res. Guru. Videc. Svetnik. Oprostite, gospod, vas motim. Težko je govoriti nekomu, ki razume smisel sveta.

PRIMOŽ: Vem, da ne moreš razumeti.

NINA: Ki ve, kam vse skupaj potuje. Vse je tako jasno. Si si vzel kdaj minuto molka tudi za njiju? Ne, seveda ne. Naj otroci nikdar ne odrastejo. Naj tvoj svet ostane nedotakljiv. Lep človek, kako lep človek si.

PRIMOŽ: Vse je v redu, kakor je in bo.

NINA: Vse je jebeno fantastično! Še nikoli ni bilo boljše!

PRIMOŽ: Naj se vrti, kot se vrti. Treba je odvezati vezi.

NINA: Saj si odvezan. Med nami ni ničesar. Prost si. Lepo živimo. Ne mi predavati.

Pride Simona, ki želi k Primožu.

PRIMOŽ: Upam, resnično upam, da boš nekoč razumela. Lažje ti bo.

NINA: Hotela sem samo, da greva mogoče na kavo. Nisem pripeljala otrok, zanalašč ne. Sploh ne vesta ... Že odhajam. Samo ... Nismo pa vsi na istem. V tvojem veselju imajo še vedno nekateri prednost.

PRIMOŽ: Nikogar ne kličem. Vsak se sam odloči.

Simona se prikloni Nini in poklekne pred Primožem, on položi dlan na njeno glavo.

NINA: Simona. Simona! Vstani.

Teja in Marta.

TEJA: Nina. Gremo.

NINA: Kaj delam?

SIMONA: Dober dan.

MARTA: Dan.

TEJA: Addams family.

Primož vzame knjigo in nekaj napiše vanjo.

PRIMOŽ: Sovraštvo ni premagano s sovraštvom. Sovraštvo je premagano z ljubeznijo. To je večna resnica.

Podari ji svojo knjigo. Nina poklekne zraven Simone.

NINA: Hvala. Zlat si.

TEJA: Nina.

Primož se prikloni.

NINA: Najlepša hvala. Hvala.

TEJA: Nina.

Nina začne trgati knjigo.

NINA: Hvala. Hvala.

Jo lizati.

NINA: Hvala. Hvala.

Jesti.

NINA: Hvala. Hvala.

Gristi.

NINA: Hvala. Hvala.

Primož in Simona odhajata.

NINA: Primož!

Primož se ustavi.

NINA: Primoža da ni več?

Tišina.

NINA: Saj res. Crknil je.

Srečo, za njim Matjaž.

SREČO: Kje je? Pridi sem, ti kreten!

Vsi ga komaj zadržujejo.

SREČO: Razbil ti bom fris!

MARTA: Pusti ga, ni vredno.

SREČO: Spustite me.

MATJAŽ: Gospod Srečo, prosim.

SREČO: Ubil ga bom.

MARTA: Ni vredno, nehaj!

TEJA: On je bolan.

MATJAŽ: Nehajte!

TEJA: Ubogi norček je.

Nina objame očeta.

NINA: Ati, ati ... Ati.

Srečo izgubi moč in obvisi na Nini.

SREČO: Ubil ga bom ...

NINA: Ati, ati ...

SREČO: Res ga bom ...

NINA: Ati ...

SIMONA: Zakaj nasilje?

MARTA: Izginita!

MATJAŽ: Prosim vas.

TEJA: Marš ven!

MATJAŽ: Pomirite se.

PRIMOŽ: Mir!

Tišina.

PRIMOŽ: Mir z vsemi.

Primož in Simona odideta, na izhodu se srečata z Lano in Galom.

GAL: Ati.

LANA: Oče.

Tišina. Vse zamrzne.

Svetloba se spremeni.

LANA: Mami, napisala sva novo pesem.

GAL: Ne. Nisva.

LANA (*poje*): Only light within me ...

GAL: Nehaj.

LANA: Gal. Only light within me ...

GAL: Poln kufer jo že imam.

LANA: Samo še enkrat. Only light within me.

Glasba.

Family light

Lana in Gal na električni kitari in mikrofону. Komad ima sodoben zvok.

Primož se vrne v svoj kvadrat. Meditativni položaj.

Ostali so nekje blizu.

there's no family

only light within me

there's no secret spells

no knowledge source no father cells

there's no playing games

no scary giant in the flames

there's lonesome sanity

only scratch of fantasy

walking in the lonely streets aware

I'm used to see where

my steps are failing

our father's our mother's eyes

so many eyes that

life is blindness

there's no family

only light within me

there's this empty box

with photos, words, forgotten talks

there're no loosen ends

there's no final hugs and words

there's no knowing face

no stares no smiles no cries no woes

do yoga than hopefully die

be silent don't cry and

never call us again

close the door and leave our world

don't hear what we say

be happy forever abroad

there's no family

only light within me

there's no comfort zone

no tears no touch no truth no voice

there's still light within me
without my family

Luč počasi ugaša.

there's the light within me
without my family

*Nazadnje ostane osvetljen kvadrat, kot na začetku.
Buda neutolažljivo joče.*

the light within me
still light within my family

*Ostali se sestavijo v drevo nad njim.
Konec glasbe.
S prsti desne dlani se počasi dotakne tal.*

Konec.